

En jämställd asylpolitik?

Jämställdhet ger tillväxt. Utan jämställdhet utvecklas vare sig samhällen eller företag eftersom man spiller bort resurser. Det här sas tydligt på Jämställdhetsdagarna i Malmö som är en nationell konferens för alla som yrkesmässigt arbetar med jämställdhetsfrågor hos myndigheter och företag. Begrepp som jämställdhetsintegrering och jämställdhetsbudgetering börjar bli etablerade och handlar om hur jämställdhetsfrågorna integreras i allt arbete och att man också ser de ekonomiska konsekvenserna av bristande jämställdhet.

Jag var där för att jag ville veta mer om hur man ska arbeta med de minst jämställda männen, de som misshandlar och förföljer kvinnor. Finns något nytt att lära för Manscentrum Östra Södertörn i vars styrelse jag ingår? Men denna gång som så många andra gånger var all koncentration på offren och inte på männen. Ändå är det männen som måste ändra sig och när det gäller de mest ojämlika männen hjälper det inte bara med information och upplysning, här måste man arbeta individuellt. Förstå och bearbeta de inre mekanismer som gör att man misshandlar den som man tror sig älska.

Men det fanns annat jag lärde mig för även asylpolitiken lades under luppen. Hur ser det ut med jämställdheten i asylpolitiken?

Sverige är det land i världen som har den mest sneda fördelningen mellan pojkar och flickor i tonårsgrupperna. Genom den stora mängden ensamkommande pojkar går det 117 pojkar på 100 flickor.

Vad betyder det att var 5:e 16-årig pojke i Sverige idag är föräldralös –åtminstone i bemärkelsen att kunna ha nära kontakt med sina föräldrar?

Vad betyder det för möjligheterna att bilda familj i framtiden att nästan 20 procent av alla män kommer att stå utan

möjlighet till någon att älska, leva varaktigt med, få barn med?

Och är det de mest skyddsbehövande som kommer hit eller är det de med största möjligheterna att ta sig hit som får asyl? Kvinnor och barn är ofta mest utsatta, mest försvarslösa, har minst resurser men de är kvar i flyktinglägren och på gatorna.

Vad betyder överenskommelsen mellan partierna om starkt begränsade möjligheter till familjeåterförening om inte annat än ett gigantiskt kvinnoförtryck och förtryck av barn.

Det var som att jag var på två olika konferenser. En konferens om det etablerade Sverige där kvinnor och män diskuterade budgetar och statistik och en annan konferens om det Sverige som ingen riktigt vill se. Ett Sverige under stark förändring och där vi måste stå upp för kvinnors rättigheter till liv och till frihet och demokrati.

Under ett av seminarierna stod tre kurdiska kvinnor med olika partihemvister; **Gulan Avci**, ordförande liberala kvinnor, **Amineh Kakabaveh**, ordförande i Varken Hora eller Kuvad och vänsterpartist samt **Zozan Inci**, ordförande i Roks, sida vid sida och uppmanade oss svenska kvinnor att ta upp kampen igen. Lära oss av vår egen 100-åriga historia för kvinnors rättigheter och stå vid deras sida i kampen mot hederskulturen. Hos dessa kurdiska kvinnor fanns ingen kulturell relativism även om de också upplevt det svenska kvinnoförtrycket, inte minst Zozan i kvinnojoursarbetet. De uppmanade oss att kunna se två problem samtidigt. Nu ska jag dock säga att det fanns stöd också från svenska kvinnor, inte minst **Juno Blom**, regeringens särskilda utredare och expert vid Länsstyrelsen i Östergötland som har regeringens uppdrag att stå för kunskaper och råd till andra myndigheter.

Min mormor hade hunnit få 10 barn och var 50 år när hon fick rösträtt. Längre bort är det inte.

Ja, vi måste kunna tänka flera tankar samtidigt, ständigt, kamp för rättvisa löner och pensioner, kamp för rätten till frihet och demokrati, för rätten att komma till Sverige och

söka asyl – det vill säga säkra flyktvägar. Döden på Medelhavet är en kvinnofråga.

Jag är med i alla tänkbara organisationer och har alltid tyckt att det är onödigt med särskilda kvinnoorganisationer. Nu börjar jag undra.

Carin Flemström